

ШАНЪН ТАКАОКА

ВСИЧКО,
КОЕТО
МИСЛЕХ,
ЧЕ ЗНАМ

enthusiast
Teen's Books

ШАНЪН ТАКАОКА

Превод от английски
Петя К. Димитрова

enthusiaст
| Teen'sBooks
София, 2022

Shannon Takaoka
Everything I Thought I Knew

Copyright © 2020 by Shannon Takaoka

Шанън Такаока
Всичко, което мислех, че знам

© Петя К. Димитрова, превод, 2022

© Симона Каракостова, художник, 2022

© Яна Арзиропулос, дизайн на корицата, 2022

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбъблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-442-1

Тази история е измислена. Имената, героите, местата и инцидентите са плод на авторското въображение, а ако някои от тях са истински, то те са използвани с фикционална цел.

На Еми, Евън и Скот,
които винаги са вярвали в мен

РАЗБИТА

Ето едно от всички неща, които мислех, че знам, но се оказа погрешно: трябва да се влюбиш, за да ти разбият сърцето.

С мен не се случи така. Поне не и в началото. Понякога нещата – стъкло, яйца, сърца – просто се чупят и няма начин да ги върнеш към първоначалното им състояние.

Не можеш да извадиш сметаната от кафето си. Дори да залепиш счупена чиния, тя винаги ще има пукнатини. Това е проста физика или, за да сме по-конкретни, вторият закон на термодинамиката. Но нека не се проявявам като голяма зубрачка.

Вече изпреварвам себе си дори. Склонна съм към това, защото мозъкът ми, изглежда, никога не иска да забави обороти и да се успокои. В него се случват прекалено много неща, особено сега. Така че нека се върнем малко назад към момента, в който Вселената реши да обърка всичките ми предположения и добре подготвени планове.

14 октомври, 15:45

Първият срок на последната ми учебна година.

Тичам.

– Мамка му, горещо е – подвиквам към Ема, докато завиваме по външната страна на пистата за бягане в

училище. Линиите пред мен трептят от жегата. Хелюин е след няколко седмици, а навън е поне трийсет градуса.

Златистокестенявата опашка на Ема е гладка и перфектна – сякаш от нея не е избила и капчица пот.

– Така ли? – отвърща ми. – Струва ми се добре.

Есенната топлинна вълна, типична за района на залива Сан Франциско, доведе със себе си температура, подходяща за плаж, и то по средата на месец, изпълнен с формуляри за колежа, занятия след училище и както винаги, купчини домашни. Резултатът: в крайна сметка няма да разпускате на плажа. Кросът е единственото време, когато да подишам чист въздух. Днес правим интервално бягане и изглежда, че темпото на Ема е по-бързо от обичайното. Веднага щом се изравним, тя дърпа напред. Трябва да се напъна, за да я настигна. Аз напъвам, тя дърпа. Тя дърпа, аз напъвам. Започвам да се дразня, макар с Ема винаги да правим това, когато тренираме заедно – състезаваме се.

Тя отново дърпа напред и аз опитвам да се фокусирам върху вдигането на скоростта.

Фокусирай се, Клоуи, фокусирай се.

Обаче всичко, за което мога да мисля, е вода.

Не пих достатъчно преди тренировката.

Всъщност не пих *никаква* вода. Забавих се след последния час, защото трябваше да говоря с госпожица Брийс за курсовата ми по физика за напреднали и едва имах време да обуя маратонките си за бягане. Ще закъснея с предаването на курсовата и госпожица Брийс не пропусна да отбележи, че „това не е типично за теб, Клоуи“. Кое то е вярно, предполагам, но ме накара да се замисля кое е „типично за мен“, защото понякога, а може би през цялото време, се чудя точно това. Това пък ме накара отново да се стресирам заради есетата за колежа и дали са толкова скучни, че мозъкът ти да се парализира, и съответно

гали аз съм толкова скучна, че мозъкът ти да се парализира. Което доведе до факта, че забравих да напълня бутилката си с вода. Всичко започва да изглежда като огромна грешка сега, когато устата ми е пресъхнала, вие ми се свят и имам чувството, че всеки момент ще повърна върху обувките си.

Обръщам се към Ема. Устните ѝ се движат, но чувам само последните няколко думи.

– ... не мислиш ли? – пита. – Клоуи? – Кросът е времето, когато наваксваме с всичко, за което не сме имали време да говорим на обяд. Изненадващият тест в часа по математически анализ. Плановете ни за уикенда. Продължаващите анализи на Ема върху петминутния разговор с Лиъм Моралес за „Параграф 22“. *Беше ли извинение да ме заговори? Или е имал нужда да обсъди с някого, който действително е чел книгата?* Тема, която поради свои причини не искам да обсъждам така или иначе. Но трябва да съм се отнесла за няколко секунди или минути, защото нямам идея какво каза приятелката ми току-що.

– Да мисля какво? – Въздухът едва ми стига да изрека думите, така че забавям темпото, докато Ема ме заминава за трети – или беше четвърти? – път. Вместо да се опитам да я настигна, просто спирам. Сърцето ми бие неконтролируемо.

Туп-туп-туп. Това е всичко, което чувам.

Туп-туп-туп.

Ема се обръща към мен.

– Клоуи?

Линиите пред мен изглеждат не както трябва. Не просто трептят, а направо се извиват. Като онези графики на вълни в учебника ми. Цялото изрище около нас се изкривява. *Земетресение ли има?* Поглеждам към Ема, но тя също е разкривена. Сега е спряла да тича и ме гледа с широко отворени очи.

– Клоуи, добре ли си?

Нещо сякаш смазва гърдния ми кош. Ушите ми горят. Потта се стича по лицето и гърба ми и напява мениската.

Не съм добре, мисля си.

Определено не съм добре. Но не мога да изрека гумите.

Тогава светът се завърта, завърта, завърта, все едно се преобръща заедно с мен. Последното нещо, което виждам, е ослепително синьото октомврийско небе над мен.

Когато отворям очи, мама е там и веднага забелязвам, че е плакала. Лицето ѝ е подпухнало и зачервено. До нея е застанал баща ми, целият пребледнял, като че някой е източил всичката му кръв.

– Мамо?

– Здравей, милчка. – Тя хваща ръката ми.

Около мен писукат машини. Под носа ми е закачена тръбичка. Кислород, предполагам. Към гърдите ми, под тънката нощница, са прикрепени електроди, а на дясната ми ръка има абокат. В болница съм очевидно. Но не съм мъртва. Поне това е обнадеждаващо.

– Мамо, какво стана? – прошепвам. Гърдите ме болят. Все още се чувствам, сякаш в дробовете ми няма достатъчно въздух и ми е трудно да говоря. Двамата с татко се споглеждат по начина, по който правят, когато задам въпрос, на който не искат да отговарят. Както когато бях на пет и ги попитах дали и те някой ден ще умрат. Случи се точно след погребението на моя наскоро напуснал ни хамстер – Хапчица.

Виждам, че мама се опитва да сдържи сълзите си, и се мъчи да запази изражението си неутрално. Обвива длани около ръката ми.

– Сърцето ти, Клоуи. Нещо не е наред със сърцето ти.

Сърцето ми?

Как е възможно нещо да не е наред със сърцето ми? Сърдечните проблеми са за възрастни мъже с наднорме-

но тегло. За хората, които постоянно ядат мазни чийзбургери и пържени картопки и никога не тренират. За онези, които пушат. Не са за седемнайсетгодишни момичета. Не са за вегетарианци, които бягат по десет километра почти всеки ден след училище. Не са за хора като мен.

Отклонявам погледа си към баща ми. Татко е учителят по природни науки в семейството, може би той ще отговори. Но все още мълчи като гроб, което е необичайно за него. И доста тревожно за мен.

– Доктор Ахмади каза, че е някакъв дефект – обяснява ми мама. – За който не сме знаели досега. Той ще дойде скоро, за да ни обясни подробно.

– Кой е доктор Ахмади? – питам.

Нищо от случващото се няма смисъл. *Защо не се обаждат на доктор Къртис?* Тя ме познава. Аз също я познавам. Тя е педиатърът ми, откакто съм била бебе.

– Доктор Ахмади е сърдечен хирург – казва мама. – Той е специалист.

Думата *хирург* приковава вниманието ми.

Операция звучи сериозно. А *сърдечна* операция – агски сериозно. Но не може да е нещо чак толкова лошо. Бях си *наред*, когато излязох сутринта. Нали? Плюс това нямам време за операции. Не и сега. Не и в последните два семестъра от средното ми образование. Не и с изпитите, които предстоят, както и крайните срокове за подаване на документи за колежа. Опитвам се да поема дълбоко въздух, за да се успокоя, но успявам единствено да вдисам ужасната миризма на пластмаса от тръбичката с кислород, и това ме побърква още повече. Защо ми дават кислород?

– Нуждая ли се от операция? – питам, а гърдите ми вече се стягат в очакване на отговора.

Мама и татко отново се споглеждат и този път наистина ми се иска да ги раздрусам, защото знаят, че мря-

зя да ме третираат като бебе, което не може да понесе неприятна информация. Ако нещо важно се случва, искам да знам какво е. Обичам да имам отговори.

На вратата се почуква, преди да успея да задам други въпроси.

– Ехо?

Мъж със зелени лекарски грехи се появява на прага и родителите ми се изправят.

– Моля, влезте – казва мама. – Будна е.

По лицето му се разлива усмивка, докато върви към мен.

– Приятно ми е да се запознаем, Клоуи. Аз съм доктор Ахмади.

Според доктор Ахмади, ето какво (не кой) е отговорно за разбитото ми сърце:

аритмогенна деснокамерна дисплазия, или накратко АДКД.

Това е рядка форма на кардиомиопатия – клетъчен дефект – която бавно е убивала мускулната тъкан на дясната ми камера, най-вероятно от години. Може би още от раждането ми. Последствията сега затрудняват сърцето ми да прави онова, което трябва. Като да бие достатъчно силно, че да насища кръвта ми с кислород. И това не е нещо, което кутия „Бен & Джери“ и реф да могат да оправят.

АДКД е причината да припдна на пистата. Причината напоследък да съм така уморена и да не ми достига въздух.

Ето защо се нуждая от ново сърце.

И ако не получа такова скоро, ще умра.

Ще умра, преди да навърша осемнайсет. Преди да се дипломирам. Преди да отида в колеж, да посетя Токио, да узкача Айфеловата кула, да се влюбя, да притежавам куче и преди да стана първият учен, доказал същест-

вуването на извънземен живот. О, *боже*, мисля си. *Какво друго?* Дори не знам кои са всички неща, които искам да направя, да видя, да опитам, да чуя и да докосна, защото съм смятала, че ще имам достатъчно време да разбере. Цял един живот за това.

Доктор Ахмади ни казва, че като се имат предвид състоянието и възрастта ми, шансовете са добри и ще получа приоритетно място в списъка с трансплантации.

И тогава ще се намираме в неловката, ужасна ситуация, в която се надяваме някой различен от мен да умре.

За да мога аз да живея.

Шанън Такаока
Всичко, което мислех, че знам

Превод *Петя К. Димитрова*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Симона Каракостова*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Светла Маринова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Американска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 17,5
ISBN 978-619-164-442-1

Издава

enthusiast
| Teen's Books

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ЕДНО СЪРЦЕ – БЕЗБРОЙ ВЪЗМОЖНОСТИ

Седемнайсетгодишната Клоуи има план: ще учи усърдно, ще изкара добри оценки и ще влезе в престижен колеж. Но един ден всичко се променя – оказва се, че тя се нуждае от ново сърце и осъществяването на мечтите ѝ ще трябва да почака.

Осем месеца след сърдечната трансплантация всичко вече е различно. Вместо колеж, Клоуи посещава лятно училище с изоставащите с уроците ученици, а всичко, което иска, е да грабне дъската за сърф и да яхне вълните. Доста странно, като се предвид, че тя никога не се е интересувала от сърфиране преди операцията. Но пък не може да се пренебрегне и фактът, че инструкторът ѝ Кай е изключително привлекателен.

Това обаче не е единственото необичайно нещо в новия живот на Клоуи. Тя има и натрапчиви сънища, в които катастрофира с мотоциклет в тунел, и си спомня за хора и места, които не е познавала преди.

Да ли нещо се случва с мозъка ѝ, или има друго обяснение за всичко?

Докато търси отговори на тези въпроси и привличането между нея и Кай расте, Клоуи започва да подлага на съмнение всичко, което някога е мислила, че знае за живота, за смъртта, за любовта и за реалността, която обитаваме.

„Прецизен баланс между себеразкриване, хумор и реалистично пресъздадени взаимоотношения – тази книга ще се хареса на феновете на Джон Грийн и Никола Юн.“

School Library Journal

www.enthusiasmist.bg

9 786191 644421

Цена: 18 лв.